

[Haustrup Clemmensen.]

Arbejdsmandsforbundet på de pågældende pladser?

På det ene område har man den store traditionstroskab, på det andet område er man helt rede og parat til at dele op inden for et overenskomstområde. Det kan ikke være helt ubekendt, at der netop for rutebilfolkenes vedkommende er en selvstændig overenskomst, særlige regler fastlagt for denne gruppe af statsbanernes medarbejdere. Og derfor beder jeg om at få at vide: hvilke af de to begrundelser er det nu, der er regeringens? Det kan ikke både være den næsten overvældende demokratiske, man anvender inden for forsvarsministeriet, og den mildest talt ikke særlig demokratiske — for at udtale mig i et parlamentarisk sprog — man anvender inden for ministeriet for offentlige arbejder.

Jeg vil også være meget interesseret i at høre, netop når vi skal belyse disse forhold, om det virkelig er den højtærede finansministers opfattelse, at de begrundelser, der af den højtærede minister for offentlige arbejder er givet på disse områder, kan være rigtige, om det er i overensstemmelse med fagretlige regler, at man understreger, at man bl. a. ikke vil give rutebilfolkene den selvstændige forhandlings- og organisationsret, fordi denne lille gruppe af medarbejdere, som har udmeldt sig af deres oprindelige organisation, efter den højtærede ministers skøn ikke har nogen mulighed for at opnå bedre overenskomstvilkår end dem, som måtte blive gældende inden for faget i øvrigt. Er det virkelig staten, der som arbejdsgiver går ind for denne betragtning, at det er arbejdsgiveren, der skal skønne over, hvorvidt den ene eller den anden organisation har bedre mulighed end andre for at tilgodese medlemmernes interesser og skaffe dem større fordele? Vil det dog ikke være en helt naturlig demokratisk tanke, at man overlod det til medarbejderne, til de ansatte, med flertallets ret at vurdere, hvilken organisation der havde bedst forudsætning for virkelig at varetage de pågældendes interesse?

Der tales i disse år, ikke mindst fra socialdemokratisk side, så meget om demokrati på arbejdspladsen. „Bedst du med dig selv begynder“, som det hedder i sangen.

Det havde dog været naturligt, om man fra statsmagten netop i et tilfælde som dette havde forsøgt at angive en retningslinje, der virkelig kunne bygge på demokratiske betragtninger.

Jeg vil også gerne have lov at spørge, når den højtærede minister nu er så elskværdig og så venlig i dag som ved andre lejligheder: er denne venlighed også til stede, i samme øjeblik de pågældende rutebilfolk trues med afskedigelse, hvis de ikke står som medlemmer af en bestemt arbejdsløshedskasse, nemlig arbejdsmændenes? At man meddeler dem officielt fra statens side, at man kan nedsætte deres lønninger, at man kan afkorte deres opsigelsesfrister, er det fremgangsmåden for den demokratiske og venlige arbejdsgiver, som finansministeren repræsenterer? Jeg vil gerne spørge, om disse notorisk indtrufne begivenheder virkelig har den høje regerings billigelse, om det er på den måde, man fortolker sin vilje og sin evne til at tage videst muligt hensyn til ensartede regler. Jeg synes ikke, det kræver megen fantasi at forestille sig, hvordan man ville udtale sig om en privat arbejdsgiver, hvis det var ham, der truede med opsigelse på dette grundlag.

Nu forstår vi, at den højtærede minister i dag giver udtryk for, at eksklusivbestemmelser vil man forsøge at undgå. Så synes jeg dog ærlig talt, at her var det første praktiske sted at undgå dem. På et tidspunkt, hvor overenskomsterne udløber for rutebilfolkene den 1. april, har dette forbund — repræsenterende altså et ganske klart flertal af de beskæftigede inden for overenskomstområdet — bedt om at få overenskomst. Det har man afslået under henvisning til den højtærede minister for offentlige arbejders svar til mig her i det høje ting.

Vil det dog ikke være naturligt, at man nu tager denne sag op til fornyet overvejelse og i hvert fald forsøger for det første at sikre, at der ikke bliver eksklusivbestemmelser, at man ikke truer statens ansatte med afsked, fordi de ikke står i en bestemt arbejdsløshedskasse? Og vil det så ikke også være naturligt, om man virkelig tog det demokratiske hensyn at lade flertallet — og her er der jo ikke, som der kan være inden for forsvarrets område, tvivl om,